

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 - Vršovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2017, č. j. 60 Az 16/2017 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2017, č. j. 60 Az 16/2017 - 68, (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. OAM-31/LE-LE05-P12-2017, (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), nepřípustná a řízení o této žádosti bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Zároveň žalovaný vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), Polská republika.

[3] Žalovaný na případ žalobce aplikoval kritérium článku 12 odst. 2 nařízení Dublin III, podle kterého je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. Žalobce byl dne 20. 2. 2017, kdy učinil podání žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem víza vydaného Polskou republikou na 90 dní pobytu s platností ode dne 20. 3. 2015 do dne 19. 3. 2017. Toto potvrdila Polská republika ve své odpovědi ze dne 2. 3. 2017, kdy Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. V žalobě tvrdil, že dne 8. 11. 2015 mu bylo uděleno polskými orgány vyhoštění a došlo ke zrušení víza, žalobce v návaznosti na toto rozhodnutí skutečně z Polska vycestoval. Článek 12 nařízení Dublin III proto nelze na jeho případ aplikovat.

[5] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku k předloženým kopiím cestovního dokladu konstatoval, že žalobce ve správním řízení rozdílně tvrdil, že cestovní doklad již nemá, soudu však dokládal jeho kopie. Soud jej opakovaně vyzýval, aby objasnil rozpor v jeho tvrzeních, přičemž žalobce se k tomu nevyjádřil. Žalobce soudu sice předložil jako důkaz kopii svého cestovního dokladu a kopii rozhodnutí o správním vyhoštění, ovšem listiny byly nečitelné a v cizím jazyce, které nemohl ani sám předložit k překladu, což jde k tíži žalobce. Jelikož se soud nemohl seznámit s obsahem rozhodnutí o vyhoštění žalobce z Polska, mohl vycházet pouze z reakce Polské republiky na své dotazy. Polská strana uvedla, že žalobce byl dne 8. 11. 2015 vyhoštěn z Polska, o zániku víza se však v žádném ze svých sdělení nezmínila. Soud konstatoval, že žalobce neprokázal, že jeho vízum nebylo platné do 19. 3. 2017, jelikož tuto skutečnost nepopřela ani polská strana, která opakovaně souhlasila se svou příslušností, lze tudíž předpokládat, že bylo i v zájmu Polska toto prošetřit a případně příslušnost popřít. Polsko sice potvrdilo rozhodnutí o vyhoštění žalobce, ovšem neuvedlo, že tímto současně vízum zaniklo, a protože je vztah těchto dvou institutů upraven polským vnitrostátním právem, soud nemůže tuto otázku posuzovat. O platnosti víza až do 19. 3. 2017 svědčí i to, že žalobce, přestože byl z Polska vyhoštěn, vstoupil na území s platným cestovným dokladem znovu dne 28. 5. 2016. S ohledem na to, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného víza z Polska, jehož namítaná neplatnost nebyla prokázána, je v řízení o žádosti příslušné Polsko. Krajský soud neshledal opodstatněné ani námitky ve vztahu k dokazování před správním orgánem, neboť žalobce žalovanému zatajil existenci rozhodnutí o vyhoštění, a žalovaný se proto tímto logicky nemohl zabývat. Ani další námitky (které vzhledem k obsahu kasačních námitek není nutné rekapitulovat) krajský soud neshledal důvodnými a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále také „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že přijatelnost je dána s ohledem na skutečnost, že se krajský soud při svém rozhodování dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Toto pochybení spatřuje stěžovatel v tom, že soud se zcela nedůvodně odmítl zabývat důkazy předloženými stěžovatelem a nevyvinul dostatečnou aktivitu k zjištění skutkového stavu.

[7] Stěžovatel ke svým tvrzením o zániku polské příslušnosti k řešení jeho azylové žádosti doložil kopii cestovního pasu se zápisem o zániku polského víza a kopii příslušného správního rozhodnutí o vyhoštění. Postup soudu považuje stěžovatel za nepřijatelný. Nesouhlasí s krajským soudem, že by listiny byly nečitelné, ostatně soud si z nich – aniž by těmito listinami prováděl důkazy – učinil jisté závěry (minimálně o datu, kdy stěžovatel opustil Polsko). Jedná se o prosté kopie originálních dokumentů, nejedná se však o nepoužitelné listiny, z nichž by nebyl znám jejich obsah.

[8] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že soud trval na předložení listin v úředně ověřeném překladu, a to již z proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, jehož majetkové poměry zjevně neumožňují obstarání si úředně ověřeného překladu, a jemuž byl ustanoven právní zástupce, tedy u stěžovatele byly dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel k tomu poukázal na obdobnou situaci řešenou v rozsudku ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 Azs 165/2016 - 24. Krajský soud disponoval dokumenty v takové kvalitě, že bylo v jeho moci pořídit úřední překlady na náklady soudu, jednak bylo v jeho možnostech vyžádat si prostřednictvím žalovaného originál polského rozhodnutí o vyhoštění v kvalitě, kterou by považoval za dostatečnou. Jelikož však neučinil nic proto, aby umožnil provedení důkazů navržených stěžovatelem, zatížil řízení vadou, která nutně vedla k nezákonnosti jeho rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem. K námitce neprovedení důkazů uvádí, že záleží jen na úvaze soudu, aby se rozhodl, jaké důkazy provede a jaké nikoliv.

[10] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 8. 2017, č. j. 6 Azs 241/2017 – 27, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda význam posouzení kasačních námitek podstatně přesahuje vlastní zájmy

stěžovatele, tedy její přijatelností (§ 104a s. ř. s.). Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Jeho interpretace byla podána například v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Plyne z něj, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mj. tehdy, *„pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*“, přičemž *„Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.“* O zásadní právní pochybení jde například v případě, kdy krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že krajský soud se při svém rozhodování dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Toto pochybení vidí stěžovatel v tom, že soud se zcela nedůvodně odmítl zabývat důkazy, které předložil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je přijatelná, neboť stěžovatel uvedl tvrzení o pochybeních krajského soudu takové intenzity, jež by potenciálně mohla zasáhnout stěžovatelovu hmotně-právní sféru. Kasační stížnost je tudíž možné věcně projednat.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uplatňovanými stěžovatelem v kasační stížnosti, přičemž zároveň zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[15] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že žaloba byla podána dne 27. 3. 2017, doplnění žaloby došlo soudu dne 19. 4. 2017. V doplnění žalobce navrhl důkaz kopií pasu se zrušeným polským vízem. Krajský soud dne 12. 5. 2017 vyzval žalobce k předložení rozhodnutí o vyhoštění z Polské republiky, případně aby sdělil bližší okolnosti k jeho vydání. Dále jej vyzval k tomu, aby se vyjádřil ke skutečnosti, že během správního řízení nepředložil žalovanému svůj cestovní pas a nyní dokládá soudu jeho kopii. Současně vyzval žalovaného, aby u příslušného orgánu v Polské republice ověřil existenci rozhodnutí o vyhoštění žalobce, případně zaslal soudu kopii tohoto rozhodnutí. Žalovaný měl ověřit, zda Cizinecký úřad Polské republiky má k dispozici rozhodnutí o vyhoštění a zániku víza před koncem jeho platnosti. Polská republika se měla podle žádosti soudu vyjádřit též k otázce zániku platnosti víza žalobce. Žalovaný k dotazu soudu sdělil, že Polská republika opětovně potvrdila, že stěžovatel obdržel polské 90 denní vízum platné od 20. 3. 2015 do 19. 3. 2017, a uvedla, že žalobce byl dne 8. 11. 2015 vyhoštěn z Polska. Podle informace polské pohraniční stráže žalobce naposledy vstoupil na území Polska dne 28. 5. 2016. Více informací Polská republika neuvedla. Žalobce dne 26. 5. 2017 ve vyjádření uvedl, že nedisponuje rozhodnutím o správním vyhoštění, požádal však soud o poskytnutí přiměřené lhůty k jeho předložení. Disponuje pouze kopií cestovního dokladu. Krajský soud následně přípisem ze dne 29. 5. 2017 žalobce vyzval k předložení úředně ověřeného překladu rozhodnutí o vyhoštění z Polské republiky. Uvedl k tomu, že rozhodnutí není obsahem správního spisu a je proto v zájmu žalobce, aby jeho existenci prokázal, přičemž jako důkazy lze předložit pouze listiny v českém jazyce, případně úředně ověřený překlad

listin v cizím jazyce. Současně vyzval žalobce k vyjádření, z jakého důvodu nemá k dispozici originál cestovního dokladu a sdělil mu, že pokud chce prokazovat skutečnosti z cestovního dokladu (razítko o vyhoštění), je nutné, aby předložil úředně ověřený překlad této doložky, který lze ovšem obstarat pouze z originálu cestovního dokladu, nikoliv z nečitelné kopie. Žalobce soudu předložil rozhodnutí o správním vyhoštění podáním, které soudu došlo dne 5. 6. 2017. Opakovaně soudu zaslal kopie z cestovního pasu, ve kterém se podle žalobce nachází razítko o vyhoštění, z něhož vyplývá, že žalobce opustil území Polské republiky 8. 11. 2015. Z protokolu o pohovoru k žádosti u dělení mezinárodní ochrany vyplývá, že stěžovatel naposledy opustil Ukrajinu koncem května 2016, odcestoval s pasem a polským vízem. V Polsku pobýval od května do začátku srpna 2016. Polská republika potvrdila existenci polského víza platného na 90 dní od 20. 3. 2015 do 19. 3. 2017, na základě čeho uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

[16] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že krajský soud si z předložených listin, aniž by jimi prováděl dokazování, učinil jisté závěry a to minimálně o datu, kdy stěžovatel opustil Polsko. Krajský soud konstatoval, že žalobce vstoupil na území Polska s platným cestovným dokladem znovu dne 28. 5. 2016, tento údaj získal ze sdělení žalovaného, který k žádosti soudu učinil konkrétní dotaz u orgánů Polské republiky. Tuto informaci tedy krajský soud nezískal z listin, které byly podle jeho názoru 1) nečitelné (kopie cestovního dokladu) a 2) v cizím jazyce (kopie rozhodnutí o správním vyhoštění).

[17] Krajský soud sice uvedl, že cestovní doklad je nečitelný, zásadní problém však nebyl v nečitelnosti, ale v tom, že se jednalo o prostou kopii cestovního dokladu. Podle tvrzení stěžovatele ve správním řízení cestovní pas ztratil jeho známý. Stěžovatel nyní tvrdí, že listiny byly čitelné a krajský soud měl pořídit úředně ověřený překlad doložky v cestovním pasu. Požadovaná aktivita soudu by však nemohla změnit nic na tom, že stěžovatel nepředložil originál pasu, a z pouhé kopie nebylo podle krajského soudu možné prokázat zánik polského víza. Na tuto skutečnost byl stěžovatel soudem upozorněn ve výzvě. Stěžovatel se nevyjádřil k tomu, proč během správního řízení žalovanému pas nepředložil a kde se jeho pas nachází. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku, týkající se nepřeložení kopií cestovního pasu, důvodnou.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že soud trval na předložení rozhodnutí o správním vyhoštění v úředně ověřeném překladu, podle stěžovatele měl krajský soud pořídit úřední překlady na svoje náklady. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Pokud krajský soud odmítne navržené důkazy z důvodu, že nejsou opatřeny překladem do českého jazyka, může se jednat o vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 6 Azs 165/2006 – 113, Nejvyšší správní soud považoval za zásadní pochybení odmítavý postup krajského soudu, který neprovedl důkazy listinami předloženými v cizím jazyce bez překladu do jazyka českého. Odůvodnění tím, že navrhované důkazy nebyly předloženy v českém jazyce a soud není povinen zajistit jejich překlad, podle Nejvyššího správního soudu neodpovídá ústavním principům, „*neboť zcela zřejmě pomíjí specifika soudního řízení ve věci azylu, resp. podle nyní účinné právní úpravy ve věci mezinárodní ochrany. V tomto řízení totiž žalobce obvykle není znalý českého jazyka ani českého právního řádu, a proto je ze strany soudu obzvláště nutné dbát*

o to, aby nebyl oproti straně žalované - správnímu orgánu - znevýhodněn. (...) V nyní posuzovaném případě byly soudu známy stěžovatelovy majetkové poměry, neboť stěžovateli ustanovil zástupce. Z této skutečnosti lze jednoznačně dovodit, že uložení povinnosti zajistit překlad důkazu přímo stěžovateli by mohlo vést až k porušení rovnosti stran, neboť náklady na překlad by mohly převýšit stěžovatelovy možnosti. Právo strany předložit věc soudu za takových podmínek, které ji neznevýhodňují vůči straně druhé, je realizací zásady rovnosti zbraní, jakožto součásti práva na spravedlivý proces (srov. Rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 4. 2000, Kopula vs. Finsko, bod 37). (...) je-li soudu přezkoumávajícímu správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany navržen důkaz v jiném jazyce než českém, nemůže být provedení takového důkazu právě z tohoto důvodu bez dalšího odmítnuto. Soud by měl brát v úvahu zejména majetkové poměry žalobce a zvážit, zda je v jeho možnostech zajistit překlad důkazu do českého jazyka. V opačném případě by měl překlad navrženého důkazu zajistit sám. Dospěje-li soud k závěru, že překlad navrhovaného důkazu sám zajišťovat nebude, musí o této skutečnosti uvědomit žalobce a současně mu stanovit lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit on.“ (srov. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 6 Azs 165/2006 – 113). Nejvyšší správní soud v návaznosti na tuto judikaturu v rozsudku ze dne 10. 8. 2016, č. j. 6 Azs 165/2016 - 24, ve vztahu k navrženým důkazům (zprávám o zemích původu v anglickém jazyce) dovodil, že krajský soud byl povinen s ohledem na majetkové poměry stěžovatelů (které mu byly známy v souvislosti s rozhodováním o ustanovení zástupce z řad advokátů) zvážit, zda překlad navržených důkazů zajistí sám, a pokud by rozhodl, že nikoliv, měl o tom stěžovatele uvědomit a stanovit jim lhůtu pro zajištění překladu předmětných zpráv. Jelikož tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud poté na závěr odůvodnění konstatoval, že vždy je třeba s ohledem na konkrétní okolnosti případu účastníka minimálně vyzvat, aby překlad ve stanovené lhůtě zajistil.

[19] Z výše citované judikatury plynou následující závěry. Je-li soudu přezkoumávajícímu správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany navržen důkaz v jiném jazyce než českém, nemůže být provedení takového důkazu právě z tohoto důvodu bez dalšího odmítnuto. Soud by měl brát v úvahu zejména majetkové poměry žalobce a zvážit, zda je v jeho možnostech zajistit překlad důkazu do českého jazyka. V opačném případě by měl překlad navrženého důkazu zajistit sám. Dospěje-li soud k závěru, že překlad navrhovaného důkazu sám zajišťovat nebude, musí o této skutečnosti uvědomit žalobce a současně mu stanovit lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit on. K tomu lze doplnit, že § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede.

[20] V nyní přezkoumávaném případě soud neodmítl navržený důkaz bez dalšího. Z jeho postupu lze seznat, že se sám snažil o získání navrženého důkazu prostřednictvím žalovaného, neboť stěžovatel tento důkaz pouze označil, a v tomto směru mu nelze vytknout nedostatek aktivity. Na tomto místě je nezbytné upozornit na to, že řízení ve věcech soudního přezkumu rozhodnutí, kdy došlo k zastavení řízení podle § 10a odst. 1

písm. b) ve spojení § 25 písm. i) zákona o azylu je ze zákona lhůtované, a krajský soud musí rozhodnout nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy je žaloba prostá vad (k doplnění žaloby došlo dne 19. 4. 2017). Krajský soud byl sám vázán zákonnou lhůtou k rozhodnutí a přípisem ze dne 29. 5. 2017 žalobce vyzval k prokázání existence rozhodnutí o vyhoštění a sdělil mu, že jako důkaz lze předložit pouze listiny v českém jazyce, případně úředně ověřený překlad. Žalobce rozhodnutí v polském jazyce předložil soudu dne 5. 6. 2017. Podle jeho vyjádření nebyl schopen obstarat překlad dokumentu s ohledem na krátkost lhůty a hospodárnost řízení. Z jeho vyjádření (resp. vyjádření prostřednictvím zástupce Organizace pro pomoc uprchlíkům) neplynulo, že by hlavním důvodem pro nemožnost obstarat překlad byla nemajetnost žalobce, ta však byla zřejmá již z toho, že žalobci byl v řízení ustanoven zástupce. Žalobce nebyl schopen obstarat požadovaný překlad mimo jiné i z důvodu krátké lhůty, současně byl zákonnou lhůtou k rozhodnutí vázán i krajský soud. Z citované judikatury neplyne, že by bylo vždy povinností soudu překlad obstarat. Soud však musí žalobce uvědomit o tom, že sám překlad obstarávat nebude a stanovit mu lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit. S ohledem na výzvu ze dne 29. 5. 2017 lze mít tuto podmínku v posuzovaném případě za splněnou.

[21] Při hodnocení správnosti postupu krajského soudu nelze odhlédnout ani od toho, co mělo být navrženým důkazem v řízení prokázáno. Stěžovatel se v řízení před žalovaným o existenci rozhodnutí o správním vyhoštění nezmínil. V řízení před krajským soudem se snažil zpochybnit správnost aplikace kritéria čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III navrženým důkazem rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uděleno dne 8. 11. 2015, jak uvádí v žalobě (pozn. existenci rozhodnutí o vyhoštění z tohoto data následně potvrdila Polská republika). V případě, že by bylo prokázáno, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce došlo k zániku platnosti jeho polského víza, mohlo by to mít vliv na posouzení státu příslušného k rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany z hlediska čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Jak však uvedl krajský soud, otázka vztahu institutu správního vyhoštění a zániku víza je upravena polským vnitrostátním právem, a krajský soud tedy nemohl tuto otázku posuzovat. Krajský soud vyvinul dostatečnou aktivitu k ověření správnosti zjištěného skutkového stavu, když žalovaného vyzval, aby u polských správních orgánů ověřil zánik víza žalobce před koncem jeho platnosti v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Polská republika opětovně potvrdila existenci víza platného do 19. 3. 2017, k otázce zániku víza nic neuvedla. Ze skutkového stavu zjištěného žalovaným vyplývá, že stěžovatel v Polsku pobýval od května do začátku srpna 2016, polská strana přitom existenci platného polského víza od 20. 3. 2015 do 19. 3. 2017 nezpochybnila, a svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznala. Nejvyšší správní soud se proto shoduje s krajským soudem v tom, že namítaná neplatnost polského víza nebyla prokázána. V postupu soudu, který za daných okolností nepořídil překlady navržených důkazů, tak neshledal vadu řízení, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Kasační námitky proto neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost **zamítl**.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu